

тичност, при това не само за околното им общество, но и за самите цигани в страните от бившия СССР.

При песенните изпълнения на 'официалните' гостувания се изпълняват точно такъв тип цигански песни, които са добре познати на всички, независимо дали празненството е само в циганска среда или присъстват и гости не-цигани. В последния случай гостите не-цигани също имат възможност да изпълнят 'свои' песни, на украински или руски език, и това се възприема като нещо нормално – всеки от гостите представя себе си като носител на своята музикална традиция и така демонстрира своя идентитет.

Доста по-различна е ситуацията при т.нар. 'неофициални' гостувания. Съвсем не случайно беше подчертана разликата между 'официални' и 'неофициални' гостувания по линията на пространственото разграничение 'зала/хол – кухня'. Това разграничение не е някакъв цигански феномен, а добре познатото от съветската епоха разграничение между, от една страна, на официалната, публична реч и поведение, към която всички се придържат, и от друга страна, ситуацията, при която в тесен приятелски кръг, в домашна обстановка, хората могат да си позволят да казват открито каквото си мислят, без да се съобразяват с общоприетите публични норми (съобразени с господстващата идеология). От тази гледна точка няма никакво съмнение, че кухнята е мястото, където хората могат да си позволят да се разкрият и да бъдат 'истински', т.е. в конкретния случай с украинските *Серви* – да разкрият реалните измерения на своята идентичността.

Поради тази причина има значителни разминавания не само в песенния репертоар при двата типа гостувания, 'официалното' и 'неофициалното', но и в цялостния контекст. При 'официалните' празненства гостите сядат на предварително подготвена, богато украсена маса, като ястията и напитките се поднасят в определена последователност; мъжете демонстрират своя авторитет и не се включват в организацията, а жените постоянно ги обслужват; мъжете и жените задължително сядат на различни маси (при